

Da bi nam Gospod zapisal v srce

PREDSEDNIK HENRY B. EYRING
prvi svetovalec Prvega predsedstva

Starši bi svoje otroke morali učiti moliti. Otrok se uči tako s tem, kar starši delajo kot kar rečejo. Otrok, ki vidi, da mama oziroma oče življenjske preizkušnje prestaja v goreči molitvi Bogu, in potem sliši iskreno pričevanje, da je Bog prijazno odgovoril, se bo spomnil tega, kar je videl in slišal. Ko bodo nastopile preizkušnje, bo tak posameznik pripravljen.

Takrat, ko so otroci od doma in družine, jim molitev nudi zaščito, za katero si starši tako močno želijo, da bi jo imeli. Ločitev je lahko težka, zlasti tedaj, ko starš in otrok vesta, da se morda ne bosta videla dlje časa. To sva doživela z očetom. Ločila sva se na vogalu ulice v New Yorku. On je bil tam službeno. Jaz pa sem bil tam na poti v drug kraj. Oba sva vedela, da najverjetneje nikoli več ne bom živel s starši pod isto streho.

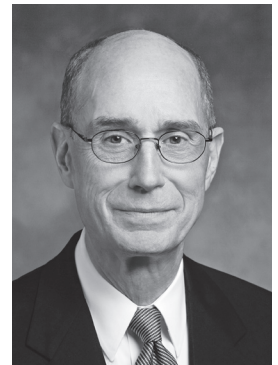
Bil je sončen dan, okrog poldneva. Na cestah se je gnetlo avtomobilov in pešcev. Prav na tistem križišču je bil semafor, kjer so se avtomobili v vseh smeri morali za nekaj minut ustaviti. Prižgala se je rdeča luč

in avtomobili so se ustavili. Množice pešcev so pohitele s pločnikov in hodeč v vse smeri, tudi diagonalno, prečkale križišče.

Prišel je čas ločitve in namenil sem se čez cesto. Ustavil sem se skoraj na sredini, mimo mene pa so hiteli ljudje. Ozrl sem se nazaj. Oče je, namesto, da bi se pomikal z množico, še vedno stal na vogalu in me gledal. Zdel se mi je osamljen in morda malce žalosten. Hotel sem se vrniti, vendar sem uvidel, da se bo luč spremenila, zato sem se obrnil in šel naprej.

Leta kasneje sem se z njim pogovarjal o tistem trenutku. Povedal mi je, da sem si izraz na njegovem obrazu razlagal napačno. Rekel je, da ni bil žalosten, ampak zaskrbljen. Videl me je, ko sem se ozrl nazaj, kot da bi bil majhen deček, ki je negotov in išče spodbudo. Takrat mi je dejal, da je mislil naslednje: »Ali bo z njim vse v redu? Ali sem ga dovolj naučil? Ali je pripravljen na vse, kar ga morda čaka?«

Tega si ni samo mislil. Ko sem ga opazoval, sem vedel, da je tako tudi čutil. Želel je, da bi bil jaz zaščiten, da bi bil varen. To željo sem slišal in občutil v njegovih molitvah – in še bolj v maminih – v vseh

letih, ko sem živel z njima. Iz tega sem se nekaj učil in si zapomnil.

Stvar srca

Molitev je stvar srca. Naučili so me veliko več, kot le, kako moliti. Starši in Odrešenikovi nauki so me naučili, da moramo nebeškega Očeta nasloviti v spoštljivem jeziku molitve. »Oče [...] v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime.« (Mt 6:9) Vedel sem, da njegovega svetega imena ne smemo nikoli oskruniti – nikoli. Ali si lahko predstavljate, kako starši, ki oskrunijo Božje ime, vplivajo na molitve svojih otrok? Za takšno žalitev malih bodo sledile strašne posledice.

Spoznal sem, da je pomembno, da se zahvalimo za blagoslove in prosimo za odpuščanje. »In odpusti nam naše dolge, kakor smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom.« (Mt 6:12) Naučili so me, da moramo prositi za to, kar potrebujemo, in moliti za blagoslove drugih. »Daj nam danes naš vsakdanji kruh.« (Mt 6:11) Vedel sem, da se moramo odreči svoji volji. »Pridi tvoje kraljestvo. Zgôdi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji.« (Mt 6:10). Učili so me in spoznal sem, da je res, da smo resnično lahko posvarjeni pred nevarnostjo in da nam je pokazano, kaj smo storili, kar Bogu ni bilo povšeči.

»In ne vpelji nas v skušnjavo, temveč reši nas hudega.« (Mt 6:13)

Naučil sem se, da moramo vedno moliti v imenu Jezusa Kristusa. Toda to, kar sem videl in slišal, me je naučilo, da so te besede več kot zgolj formalnost. Na steni spalnice, kjer je moja nepokretna mama ležala v letih pred svojo smrtjo, je visela Odrešenikova slika. Tja jo je obesila zaradi nečesa, kar ji je povedal bratranec, starešina Samuel O. Bennion od sedemdeseterih (1874–1945). Potoval je z apostolom, ki je opisal Odrešenika, ki ga je videl v videnju. Starešina Bennion ji je sliko izročil rekoč, da je to najboljši portret Učenikovega močnega značaja, kar jih je kdaj videl. Zato jo je dala v okvir in jo obesila na steno, kjer jo je lahko opazovala iz postelje.

Odrešenika je poznala in ga imela rada. Od nje sem se naučil, da ne zaključimo v imenu tujca, ko se na Očeta obračamo v molitvi. Zaradi tega, kar sem videl v njenem življenju, sem vedel, da je bila s srcem pri Odrešeniku, ko si je vsa leta močno in neomajno prizadevala, da bi mu služila in ugajala. Vedel sem, da

odlomek iz svetih spisov potrjuje resnico, ki svari: »Kajti kako pozna človek gospodarja, kateremu ni služil in kateri mu je tuj in je daleč od misli in vzgibov njegovega srca?« (Moz 5:13)

Brez ravnodušnih molitev

Sedaj, ko mame in očeta že dolgo ni več, nisem ravnodušen ob besedah »v imenu Jezusa Kristusa«, bodisi, ko jih izrečem sam bodisi ko slišim, kako jih izrekajo drugi. Če hočemo Učenikovo srce poznati, mu moramo služiti. Vendar moramo tudi moliti, da nam bo nebeški Oče odgovoril na molitve, ki jih imamo v srcu in tudi v mislih (gl. Jer 31:33; 2 Kor 3:3; Heb 8:10; 10:16).

Predsednik George Q. Cannon (1827–1901), bivši svetovalec Prvega predsedstva, je opisal blagoslov ljudi, ki so se zbrali in molili za takšne odgovore. Govoril je, kako je šel na duhovniški sestanek, in številni med vami so se v srcu pripravili, kakor je opisal z naslednjimi besedami:

»Na ta zbor bi moral priti miselno osvobojen vseh vplivov, ki bi preprečevali, da bi na mene deloval Božji Duh. Moral bi priti v duhu molitve, proseč Boga, naj *mi v srce zapiše* svojo voljo; ne z že prej pripravljeno svojo voljo in odločenostjo, da bom izvršil svojo voljo [...] ne glede na mnenje vseh drugih. Če bi vsi na zbor prišli v tem duhu, potem bi v naši sredi začutili Božjega Duha in to, za kar bi se odločili, bi bila Božja misel in volja, kajti razodel bi nam jo Bog. V smeri, kamor bi morali iti, bi videli luč, in temo v smeri, kamor ne bi smeli.«¹

Ko otroke učimo moliti, želimo doseči, da bi hoteli, da bi jim Bog zapisoval v srce, in da bi bili potem pripravljene delati, kar jih Bog prosi. Otroci lahko pridobijo dovolj vere s tem, ko nas vidijo delati in učiti, da lahko začutijo vsaj del tega, kar je občutil Odrešenik, ko je molil za moč, da bi izvršil neskončno žrtev za nas: »In šel je malo naprej, padel na obraz in molil: 'Moj Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne, kakor jaz hočem, ampak kakor ti.'« (Mt 26:39)

Prejel sem odgovore na molitve. Ti odgovori so bili najjasnejši takrat, ko sem zaradi nepremagljive potrebe, da bi vedel, kaj Bog želi, utišal svoje hotenje. Takrat šele nam tihi, blagi glas v mislih potrdi odgovor ljubečega nebeškega Očeta in se lahko zapiše v srce.

Prizadevajmo si za njegovo voljo

Nekateri starši bodo vprašali: »Toda kako naj omehčam srce otroku, ki je sedaj odrasel in prepričan, da Boga ne potrebuje? Kako naj ga v srcu dovolj omehčam, da bo Bogu dopustil, da mu bo v srce zapisal svojo voljo?« Včasih jim bo srce omehčala huda nesreča. Vendar za nekatere celo huda nesreča ni dovolj.

Toda obstaja potreba, za katero celo otopeli in ponosni ljudje ne verjamejo, da zanjo lahko poskrbijo sami. S svojih ramen ne morejo odstraniti teže greha. Celó najbolj otopeli včasih začutijo očitek vesti in potrebo, da bi jim Bog odpustil. Ljubeči oče Alma je o tej potrebi svojega sina Koriantona učil takole: »In sedaj, načrta milosti ni bilo moč izvesti drugače, kakor da je bila izvedena odkupna daritev; zato je Bog sam odkupil grehe sveta, da bi se izvršil načrt milosti, da bi bilo ugodeno zahtevam pravice, da bi bil Bog popoln, pravičen Bog in tudi milosten Bog.« (Al 42:15)

In potem, ko je oče je pričeval o Odrešeniku in njegovi odkupni daritvi, je takole prosil za srce, ki se je omehčalo: »O sin moj, želim, da bi nič več ne zanikal Božje pravice. Ne prizadevaj si, da se do zadnjega opravičuješ zavoljo svojih grehov, tako da zanikaš Božjo pravico; pač pa naj Božja pravica in njegova milost in njegovo veliko potrpljenje dodobra počistijo v tvojem srcu; in naj te to ukloni do prahu v ponižnosti.« (Al 42:30)

Alma je vedel, kar lahko vemo tudi mi: da ima zaradi pričevanja o Jezusu Kristusu in njegovem križanju največ možnosti, da svojemu sinu pomaga občutiti potrebo po pomoči, ki jo da lahko le Bog. Odgovore na molitve prejmejo tisti, ki se zaradi velike notranje nuje po očiščenju v srcu omehčajo.

Odprimo vrata molitve

Ko tiste, ki jih imamo radi, učimo, da smo duhovni otroci, ki smo začasno ločeni od ljubečega nebeškega Očeta, jim odpremo vrata molitve.

Preden smo prišli sem, da bi bili preizkušeni, smo živeli v njegovi navzočnosti. Poznali smo Božji obraz in on je poznal našega. Prav kakor me je zemeljski oče gledal, ko sem odhajal od njega, nas je tudi nebeški Oče gledal, ko smo odhajalo na Zemljo.

Njegov ljubljeni sin Jahve je zapustil tiste veličastne dvore, da bi prišel na svet in trpel, kar bomo trpeli mi, in plačal ceno za vse grehe, ki jih bomo zagrešili.

Odrešenik nam je omogočil edino pot za vrnitev v navzočnost nebeškega Očeta in njegovega Sina. Če nam Sveti Duh lahko pove vsaj to, kdo smo, bomo z otroki občutili, kar je občutil Enoš. Takole je molil:

»In moja duša je gladovala; in pokleknil sem pred Stvaritelja in klical k njemu v silni molitvi in ponižni prošnji za lastno dušo; in ves dan sem klical k njemu; da, in ko je prišla noč, sem še vedno visoko dvigal glas, da je dosegal nebesa.

In k meni je prišel glas, rekoč: Enoš, tvoji grehi so ti odpuščeni in blagoslovljen boš.« (En 1:4-5)

Obljubim vam, da ne boste čutili večje radosti kot je ta, če bo vaš otrok v stiski molil in prejel takšen odgovor. Nekega dne boste od otroka ločeni in v srcu si boste želeli, da bi bili ponovno skupaj. Ljubeči nebeški Oče ve, da bo to hrepenenje trajalo večno, če se ne bomo kot družine združili z njim in njegovim ljubljenim Sinom. Pripravil je vse potrebno, da bodo njegovi otroci imeli ta blagoslov. Vendar morajo zanj sami prositi Boga, kakor je storil Joseph Smith, in ne dvomiti.

Tistega dne v New Yorku je bil moj oče zaskrbljen, ker je vedel, in to je vedela tudi moja, da bi bila edina resnična tragedija, če bi bili za večno ločeni. Zato sta me učila moliti. Vedela sta, da bomo skupaj za večno le z Božjo pomočjo in njegovim varstvom. Moliti sta najbolje učila z zgledom, kot boste tudi vi.

Tistega popoldneva, ko je mama umrla, smo šli iz bolnišnice domov. Nekaj časa smo tiho sedeli v zatemnjeni dnevni sobi. Oče se je opravičil in šel v spalnico. Nekaj minut ga ni bilo. Ko se je vrnil v dnevno sobo, se je smehljaj. Rekel, da ga je skrbelo za mamo. Ko je v njeni bolniški sobi zbral njene stvari in se osebju zahvalil, ker so bili z njo tako prijazni, je pomislil, da je takoj po smrti šla v svet duš. Zbal se je, da bo osamljena, če je tam ne bo nihče pričakal. Šel je v spalnico, da je nebeškega Očeta prosil, naj nekdo pričaka Mildred, njegovo ženo in mojo mamo. Rekel je, da mu je bilo v odgovoru rečeno, da je njegovo ljubljeno ženo pričakala njegova mama. Ob tem sem se tudi sam nasmešnil. Babica Eyring ni bila ravno velika. Zelo jasno sem si jo predstavljal, kako hiti skozi množico, kako s svojimi kratkimi nogami hitro hodi z nalogo, da bo pozdravila mojo mamo.

Oče me v tistem trenutku zagotovo ni nameraval

učiti o molitvi, vendar me je. Ne spominjam se maminih oziroma očetovih naukov o molitvi. Molila sta v hudih in dobrih časih. In poročala sta o tem, kako je Bog prijazen, kako mogočen in kako blizu. Molitve, ki sem jih slišal največkrat, so bile o tem, kaj je potrebno, da bomo skupaj za večno. In zdi se, da so nam odgovori, ki bodo ostali zapisani v mojem srcu, potrjevali, da smo na pravi poti.

Ko sem v mislih zagledal babico, ki hiti mami nasproti, sem zaradi njiju občutil radost in hrepenel po tem, da bi tudi svoji dragi ženi in najinim otrokom

omogočil takšno snidenje. Zaradi tega hrepenenja moramo svoje otroke učiti moliti.

Pričujem, da nebeški Oče odgovarja na prošnje zvestih staršev, ki želijo vedeti, kako naj svoje otroke učijo moliti. Kot služabnik Jezusa Kristusa pričujem, da bomo zaradi njegove odkupne daritve lahko z družino živeli večno, če bomo spoštovali zaveze, ki so nam ponujene v tej, njegovi pravi Cerkvi.

OPOMBA

1. George Q. Cannon, Remarks, *Deseret Semi-Weekly News*, 30. sept. 1890, str. 2; poudarek dodan.

PREDLOGI ZA HIŠNE UČITELJE

Ko boste v duhu molitve sporočilo preučili, ga predstavite tako, da boste ljudi, ki jih učite, spodbudili k sodelovanju.

Sledi nekaj primerov:

1. Zapijte oziroma preberite prvi dve kitici hvalnice »Our Saviors Love« (Hymns, št. 113). Bodite pozorni na ljubeč odnos, ki ga opeva hvalnica. Preberite izkušnjo predsednika Eyringa, ko je v New Yorku odšel od očeta. Družinske člane prosite, naj pojasnijo, kako so se počutili, ko so morali za nekaj časa zapustiti ljubljene. Pogovarjajte se, kako molitev družinskim članom pomaga občutiti bližino nebeškega Očeta, Jezusa Kristusa in drug drugega.

2. Pokažite papirnato srce, na katerem piše »Božja volja«. Preberite odstavek »Brez ravnodušnih molitev« in družino vprašajte, kaj menijo, kaj je predsednik Cannon mislil, ko je rekel, »da bi mi v srce zapisal svojo voljo«. Pogovarjajte se, kako lahko družinski člani »molijo, [...] da bodo hoteli, da bi jim Bog zapisal v srce, in da bi bili potem pripravljeni narediti, kar jih Bog prosi«. Pričujte, kako nam molitev pomaga spoznati Božjo voljo.